

Arrest

**nr. 108 178 van 12 augustus 2013
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bulgaarse nationaliteit te zijn, op 22 mei 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 23 januari 2013 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 juni 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 juli 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. DRIESEN, die *loco* advocaat V. ANDRIES verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 10 april 2012 een aanvraag in om, in de hoedanigheid van zelfstandige, in het bezit te worden gesteld van een verklaring van inschrijving.

1.2. Verzoekster wordt op 10 juli 2012 in het bezit gesteld van een verklaring van inschrijving.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 23 januari 2013 de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die op 23 april 2013 aan verzoekster ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van 42 septies van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van [...], Nationaliteit : Bulgarije, [...]"

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Mevrouw diende een aanvraag in tot verklaring van inschrijving als zelfstandige op 10/04/2012 en verkreeg de E- kaart op 31/08/2012

Betrokkene legde oorspronkelijk ter staving van zijn aanvraag tot verklaring van inschrijving de volgende documenten voor: een verkoopsovereenkomst van aandelen, het volledig uittreksel van de Kruispuntbank der ondernemingen van de firma BVBA [S.] en een attest van aansluiting bij een sociale kas voor zelfstandigen dd. 10/07/2012.

Zij liet daarmee tegenover de Dienst Vreemdelingenzaken uitschijnen een zelfstandige activiteit te hebben. De voorgelegde documenten waren van doorslaggevend belang bij het toestaan van het verblijfsrecht omdat overeenkomstig art. 50, §2, 2° van het KB van 8.10.1981 net die documenten dienen te worden voorgelegd om het verblijfsrecht als zelfstandige te kunnen krijgen.

Het Rijksinstituut voor sociale verzekeringen voor zelfstandigen (RSVZ) heeft echter een onderzoek naar de (vermeende) zelfstandige activiteit van betrokkene ingesteld en is tot de conclusie gekomen dat er geen effectieve activiteit plaats vindt, waardoor de sociale kas de opdracht kreeg de aansluiting met terugwerkende kracht stop te zetten. Dientengevolge heeft het Rijksinstituut, de Dienst Vreemdelingenzaken op 07/01/2013 laten weten dat de aansluiting van betrokkene als werkend vennoot bij BVBA [S.] [onr ...] met ingang van 26.04.2011

Uit deze bevindingen moet besloten worden dat betrokkene onder valse voorwendsels het verblijfsrecht heeft bekomen en nooit daadwerkelijk een zelfstandige activiteit heeft uitgeoefend, Artikel 42 septies van de wet van 15.12.1980 voorziet dat de Staatssecretaris of zijn gemachtigde een einde kan stellen aan het verblijf, wegens het verstrekken van valse of misleidende informatie of gebruik van vervalste documenten die van doorslaggevend belang zijn geweest voor het verkrijgen van het verblijfsrecht. Gezien bovenstaande vaststellingen dient overeenkomstig art. 42 septies dan ook een einde gesteld te worden aan het verblijfsrecht van de Burger van de Unie."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste te leggen van verzoekster.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 42septies en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Zij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

"[...] De Wet betreffende uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet bestaan uit de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet daarenboven afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk, "Vage duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet- plausibele motivering, stereotiepe, geijkte of

gestandariseerde motiveringen is niet afdoende” (VAN HEULE, D., Vluchtelingen: Een overzicht na de Wet van 6 mei 1993. Gent, Mys en Breesch, 1993, 78. en VAN HEULE, D., “De motiveringsplicht en de vreemdelingenwet”, T. V.R., 1993/2,67-71).

Overeenkomstig voormelde wetsbepalingen dienen administratieve beslissingen met afdoende redenen omkleed te zijn.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd na te gaan of de overheid die de beslissing heeft genomen, bij de beoordeling van het dossier is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op de grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

De bestreden beslissing lijkt te steunen op artikel 42 septies van de wet van 15.12.1980 ; volgens de bestreden beslissing stelt deze dat het verblijfsrecht van verzoeker dient ingetrokken te worden omdat zij onder valse voorwendsels het verblijfsrecht zou bekomen hebben.

[...]

De bestreden beslissing is uitsluitend gebaseerd op het onderzoek van het Rijksinstituut voor sociale verzekeringen, zonder dat aan verzoeker de mogelijkheid werd geboden om zich te verdedigen.

De documenten die conform art. 50 § 2, 2° van het KB van 08.10.1981 werden voorgelegd, zijn geen valse stukken. Verzoeker heeft wel degelijk een activiteit als zelfstandige uitgeoefend.

Bij navraag bij het RSVZ blijkt dat er in juni 2012 één brief werd gestuurd naar verzoeker met het verzoek om loonfiches over te maken voor de door haar geleverde prestaties. Toen hier geen reactie op kwam werd de aansluiting van verzoeker als zelfstandige geschrapt. Verder onderzoek werd er niet gevoerd, noch werd aan verzoeker de kans geboden om alsnog deze bewijzen bij te brengen.

Verzoeker heeft dit schrijven van het RSVZ niet ontvangen, en heeft bijgevolg de loonfiches niet kunnen overmaken. Nochtans was verzoeker wel degelijk in het bezit van deze bewijsstukken, en deze worden dan ook gevoegd aan huidig verzoekschrift.

Uit deze stukken blijkt dat er in 2011 een totale vergoeding werd uitgekeerd van 10.903, 36 EUR (fiche 281.10) en in 2012 13.200EUR (loonafrekening berekend in december voor het volledige jaar, fiche 281.10 nog in aanmaak).

Inmiddels is het RSVZ overgegaan tot het herbekijken van de aansluiting als zelfstandige van verzoeker op basis van deze gegevens.

Een zorgvuldige en redelijke voorbereiding van de beslissing door DVZ zou betekenen dat aan verzoeker de kans werd geboden om de bewijsstukken van haar zelfstandige activiteit bij te brengen.

Een administratieve vergissing is nog niet hetzelfde als bedrog plegen om verblijfsrecht te verkrijgen.

Door haar beslissing louter en alleen te baseren op de beslissing van het RSVZ zonder dat aan verzoeker de kans werd geboden om zich hiertegen te verweren en zelf geen onderzoek te verrichten, schendt de bestreden beslissing de zorgvuldigheidsplicht. [...]"

3.2.1. Er dient te worden vastgesteld dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief wordt aangegeven op grond waarvan deze is genomen. Er wordt immers, onder verwijzing naar artikel 42septies van de Vreemdelingenwet, gesteld dat de E-kaart werd afgegeven na voorlegging door verzoekster van documenten die wezen op een zelfstandige activiteit voor de BVBA S., doch geoordeeld dat verzoekster onder valste voorwendsels het verblijfsrecht heeft bekomen en dit verblijfsrecht aldus dient te worden beëindigd. Hiertoe wordt verwezen naar een door het Rijksinstituut voor sociale verzekeringen der zelfstandigen (hierna: het RSVZ) gevoerd onderzoek waaruit is gebleken dat er nooit een effectieve zelfstandige activiteit in België plaatsvond en waarna opdracht werd gegeven aan het sociale verzekeringsfonds om de aansluiting van verzoekster als zelfstandige met terugwerkende kracht stop te zetten. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig en stelt verzoekster in staat te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet of van (de artikelen 2 en 3 van) de wet van 29 juli 1991 is niet aangetoond.

3.2.2. In de mate dat verzoekster aangeeft niet akkoord te gaan met de motivering van de bestreden beslissing, dient het middel te worden onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. Verzoekster beroept zich ook op een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel. Deze beginselen van behoorlijk bestuur dienen te worden beoordeeld in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 42septies van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de totstandkoming van de beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid verder de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Artikel 42septies van de Vreemdelingenwet – dat de juridische grondslag van de *in casu* bestreden beslissing betreft, luidt als volgt:

“De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst weigeren of een einde stellen aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie of van zijn familieleden indien deze of dezen valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude gepleegd hebben of ander onwettige middelen gebruikt hebben die van doorslaggevend belang geweest zijn voor de erkenning van dit recht.”

Verzoekster betoogt dat zij wel degelijk actief was als zelfstandige. Zij geeft aldus aan niet akkoord te gaan met de bevindingen van het RSVZ. De Raad wijst er evenwel op dat hij niet bevoegd is zich uit te spreken over deze betwisting. Verzoekster dient zich, wat dit betreft, te wenden tot de hiertoe bevoegde rechter. Er blijkt evenwel niet dat zij dit heeft gedaan, laat staan met een gunstig gevolg. Zij geeft wel aan dat zij het RSVZ heeft verzocht om een nieuw onderzoek, doch legt hier geen bewijs van voor. Er blijkt derhalve op geen enkele wijze dat er sprake zou zijn van een “*administratieve vergissing*”. In ieder geval stelt de Raad *in casu* vast dat verweerder zich voor het nemen van zijn beslissing kon steunen op de gedane vaststellingen van het RSVZ, zoals meegedeeld aan verweerder in zijn brief van 7 januari 2013, dat “*niet voldoende bewijskrachtige gegevens [blijken] die wijzen op de uitoefening van een beroepsactiviteit als zelfstandige*” en dat de aansluiting als zelfstandige bij het sociale verzekeringsfonds retroactief diende te worden geschrapt en dit vanaf 26 april 2011. Verzoekster uit kritiek op de handelswijze van het RSVZ, doch deze kritiek is niet dienstig in het kader van huidige procedure voor de Raad.

Waar verzoekster nog betoogt dat verweerder heeft nagelaten haar te horen of de kans te geven de vereiste documenten over te maken, benadrukt de Raad dat noch de schraping als zelfstandige noch

de rechtzetting van een schrapping als zelfstandige tot de bevoegdheid van verweerder behoort, zodat de Raad niet inziet hoe het laten neerleggen van bewijsstukken om alsnog een zelfstandige activiteit aan te tonen of het horen van verzoekster door verweerder had kunnen leiden tot een andere uitkomst. Er blijkt dan ook niet welk belang verzoekster heeft bij dit betoog, nu verweerder zich op dit punt slechts kan baseren op de vaststellingen die in dit verband worden gedaan door de hiertoe bevoegde overheidsinstelling, met name het RSVZ. Verzoekster blijft – behoudens een rechtszetting door het RSVZ of een voor haar gunstige uitspraak van de hiertoe bevoegde rechter – immers retroactief geschrapt als zelfstandige vanaf 26 april 2011. Zij gaat met deze grief daarenboven voorbij aan het feit dat het RSVZ haar reeds de kans gaf om haar standpunt dat zij als zelfstandige actief was toe te lichten door het invullen van een vragenlijst waarbij zij de nodige bewijsstukken diende te voegen. Van verweerder kon niet worden verwacht dat hij verzoekster nogmaals dezelfde vraag stelde.

Voorts moet worden opgemerkt dat artikel 42septies van de Vreemdelingenwet niet louter toepasbaar is indien een burger van de Unie op basis van valse stukken een verblijfsrecht heeft verkregen, doch ook indien misleidende informatie werd gebruikt, fraude werd gepleegd of andere onwettige middelen werden gebruikt die van doorslaggevend belang zijn geweest voor de erkenning van dit recht. Verzoekster betwist dat zij bij haar aanvraag tot afgifte van de verklaring van inschrijving als zelfstandige valse stukken zou hebben voorgelegd. Gelet op de concrete motivering van de bestreden beslissing dient evenwel te worden vastgesteld dat daarin niet zozeer wordt gesteld dat verzoekster bij haar aanvraag valse stukken heeft voorgelegd doch wel dat zij haar verblijfsrecht als zelfstandige heeft bekomen door het overmaken van misleidende documenten of informatie die van doorslaggevend belang waren voor het toekennen van het verblijfsrecht. Wanneer een burger van de Unie een verblijfsrecht verwerft op basis van documenten waaruit moet blijken dat zij op dat ogenblik als zelfstandige actief is en achteraf wordt vastgesteld door de hiertoe bevoegde overheidsinstelling dat vanaf het begin geen daadwerkelijke beroepsactiviteit als zelfstandige blijkt, komt het de Raad niet kennelijk onredelijk voor waar verweerder besluit dat hij werd misleid door de voorlegging van de stukken die wezen op een effectieve zelfstandige activiteit en die doorslaggevend waren voor de erkenning van het verblijfsrecht van meer dan drie maanden.

De uiteenzetting van verzoekster laat niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van een incorrecte feitenvinding, op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de hoorplicht – op zich of in combinatie met het zorgvuldigheidsbeginsel – of van artikel 42septies van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

3.2.3. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoekster ook niet gevolgd worden waar zij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het enige middel is ongegrond.

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf augustus tweeduizend dertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. CORNELIS